

meget let kan blive Krigsskuepladsen, som vi have seet. Jeg skal kun med dette Bink berøre dette; men det er jo vistnok, at, naar vi allerede finde det betænkeligt nok, som jo ogsaa fra andre Sider er udtalt, at bevilge endnu en Krigsskat, og det selv med det Haab, at Krigen skal endes, førend den behøvedes, saa maade vi dog, mener jeg, være endnu langt betænkeligere ved, ved Siden af denne Krigsskat at bevilge en Indkomstskat, som, om den ogsaa for Diebliffet tabte sig i Krigsskatten, dog alligevel medførte endeel Ubehageligheder og en stor Ængstelse og den almindelige Tanke, at den var i Grunden ikke til Andet end til at prøve paa, hvorvidt Krigsskatten kunde tabe sit upassende Navn i Indkomstskatten, og Statskassen dog beholde fremdeles den samme Indtægt. Derfor maa jeg, som sagt, stemme imod denne Indkomstskat paa alle Trin, og jeg troer meget gjerne, at jeg aldrig lever den Dag, da jeg kan stemme for en Indkomstskat, uagtet jeg onsker den inderlig, thi jeg kan ikke stemme for den, førend man kommer til, hvad man maaskee vil finde latterligt blot at tale om, igjen i Statshusholdningen efter Ordspørgtet at sætte Tæring efter Mæring, istedetfor at man nu saalænge har prøvet at sætte Mæring efter Tæring, og dette Sidste er jo hvad vi ere nødsagede til at gjøre i Krigstid, da den tører og vil have Mæring; men det er min fulde Overbeviisning, at vi ikke kunne blive ved at gjøre det i Fredstid, uden at vi paa alle Maader arbeide derhen, at vi fortære Capitalen, som skulde bære Renter. Derfor som man bliver ved nærværende Bessatningsmaade og Bessatningsomfang, da vil det nødvendigviis gaae ethvert Samfund, som gjør det, ligesom det vil gaae Enhver af os, som vilde leve af en Capital og ikke var lykkelig nok til at døe, netop naar den var udtømt, saa at det vil gaae, som jeg troer jeg læste forleden i Avisen om en Mand, som havde levet efter en Beregning, han ikke troede skulde slaae Feil, men havde dog den Ulykke at leve saalænge af sin Capital, til han havde overlevet den, blot for at sulte ihjel.

Monrad: Jeg kan ikke nægte, at den høitærede Finantsministers Uttringer med Hensyn til denne Lov gjorde et uhyggeligt Indtryk

paa mig, idet han nemlig tilkjendegav det som en Mulighed under denne Behandling af Sagen, at den offentlige Mening mod denne Lov kunde blive saa stor, at han kunde finde sig foranlediget til ikke at fortsætte det, som han har begyndt ved at forelægge denne Lov. Jeg troer, at det vilde være godt, om den høitærede Finantsminister i dette Tilfælde vilde gjøre det, som han siger, han ellers ikke ynder at gjøre i alle Sager, om han havde seilet mod Strømmen, enten han saa skulde seile med Medvind eller krydse for Modvind, og at han jo saaledes vilde holde fast paa den Tanke, som er udtalt igjennem Indkomstskatten, saalænge han havde Haand paa Statens Nor. Jeg troer ikke, at man, naar man vil gjennemføre store Reforme, skal opstille et Skrækkebilæde, for hvilket Reformerne skal gaae tilgrunde; jeg troer ikke, at den Mand, som affskaffede Kornloven i England, havde gjort vel i, naar han havde udtalt, at Meningen mod denne Lovs Affskaffelse kunde blive saa stor, at, hvad han da udførte, kun var midlertidigt. Jeg skal dernæst berøre enkelte af de Uttringer, som min ærede Sidemand (Jønger) allerede har anført med Hensyn til Loven, og, som det forekommer mig, at den ærede Finantsminister ikke rigtig har opfattet. Saaledes yttrede min Sidemand, hvis Uttringer jeg i det Hele aldeles maa tiltræde, at det, for at kunne beregne en Mandes Indtægt, var nødvendigt at søge Indtægten paa det Sted, hvor Indtægtskilden laa. Dette har den ærede Finantsminister opfattet, som om min ærede Sidemand dermed havde meent, at Afgiften skulde lægges udelukkende paa Eiendom, men det er noget ganske Andet at søge Oplysning om Indtægtskildens Bessaffenhed paa det Sted, hvor selve Indtægtskilden ligger, end saaledes, som den høitærede Finantsminister har opfattet det, at føre Skatten over fra Personen til Eiendommen. Jeg kan heller ikke nægte, at jeg ingenlunde finder den høitærede Finantsministers Bemærkning med Hensyn til Tiden for Indgivelsen af Anmeldelse af Indtægten i det foregaaende Aar tilstrækkelig til at gjendrive den Indvending, som er gjort derimod; thi det er vel saa, at for enkelte Tilfælde kunde Lovens Bessæmmelser være tilstrækkelige, men der vil jo netop være ikke